

Bruden

Häs-tar frus-ta, bjällror klinga, gäs-ter kom-ma. Bruden står myr-ten-krönt men
blek om kin-den, blek som gra-vens vål-nad går.

En hon älskar, den hon får ej.
En hon hatar – ingen mer.
Honom skall hon tvingas älska,
honom handen nu hon ger.

Dansen går i yra ringar,
varje kind i blomning står,
endast bruden är som liljan
bruten i en tidig vår.

Men då träder fram en yngling
bjuder bruden upp till dans,
och kring hennes kinder skiftar
rosens rodnad, liljans glans.

Hulda Rosa, Vilhelm frågar
i den dystra kvällens stund,
är det kärlek som dig plågar
för man brutit vårt förbund?

Denna gången är den sista
som du vilar mot min arm.
Våra hjärtan månne brista
då vår kärlek var så varm.

Dansen slutar, händer tryckas
öga djupt i öga ser.
Tvenne hjärtan måste skiljas
för att aldrig mötas mer.

Våren, sommarn äro flydda,
hösten sopar gula blad
kring de låga torvbetäckta
hemmen i de dödas stad.

Där är ett med friska blommor –
bruden flyttat dit helt nyss,
bort från alla världsbekymmer.
Kall men ljuv är dödens kyss.